

Crítica dansa

Bàrbara
Raubert Nonell

Gelabert, al mig de la nova companyia, ballant 'Sense fi', la primera part del muntatge ■ JOSEP LOSADA

Continuïtat

Sense fi / Conquassabit

De Gelabert-Azzopardi
Companyia de Dansa
Teatre Lliure, 16 d'abril

Amb la companyia Gelabert-Azzopardi no hi ha sorpreses: la contínua línia de rigor tècnic i d'impactant plasticitat en la posada en escena estava pràcticament garantida en les dues noves peces ara estrenades al Teatre Lliure. Una continuïtat que arriba a desconcertar quan impedeix destriar estils o significats, el llenguatge tan arrelat, diferenciant-se només estructuralment i en el treball de tonalitats.

L'organització de la primera peça és la d'un teixit infinit i que s'encadena amb ell mateix, en cada volta repassant el dibuix amb fils de nous colors, afegits i calats per tornar al punt d'inici, que Gelabert s'encarrega d'encetar i clausurar amb una finor que subratlla l'energia i el caràcter marcat amb cada accent corporal dels joves ballarins que l'acompanyen, *Sense fi*.

En canvi, la suma de paisatges de *Conquassabit* no és el resultat de la seva sobreposició sinó que es tracta d'un intercalat digi-

tal a la manera d'un *remix* barroc al qual respon la música de Händel que l'acompanya: trossejada i esmicolada en els fragments de més intensitat per arrossegar l'espectador amb el seu lirisme desenfrenat.

Pel que fa al to, si a la primera peça els ballarins anaven vestits amb colors diferents i els objectes escènics de Llorenç Corbella tenien una mena de relació amb la quotidianitat, en la segona passem al blanc i negre sobre l'abstracció de la tela metal·litzada que tant fa d'escultura, com de fons o de terra, per emmarcar idees de rituals socials com són el futbol o la setmana, situacions de transcendeixen la raó i són capaces de conduir-nos, per un moment, a la màxima agitació d'un espectacle increïble.

Qui marca el ritme amb el seu ceptre no és altre que Gelabert, i per això, malgrat que la companyia presenta una formació totalment renovada, es manté la continuïtat del seu llenguatge específic, aquesta carícia al cap sense a penes tocar-lo que crea una onada de poder contingut amb la unió dels braços aixecats.